

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **P. T. C.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-27737-3/SO/sen-2015, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 6. 2016, č. j. 30 A 75/2015 – 59, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se** odkladný účinek **ne** přiznává.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo výrokem I. zrušeno její rozhodnutí ze dne 28. 5. 2015, č. j. MV-27737-3/SO/sen-2015, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23. 12. 2014, č. j. OAM-14821-18/PP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a věc jí byla vrácena k dalšímu řízení. Výrokem II. bylo stěžovatelce uloženo nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 12 228 Kč. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a nebylo jí vydáno povolení k přechodnému pobytu.

[2] Stěžovatelka současně s podáním kasační stížnosti podala návrh na přiznání odkladného účinku. Svůj návrh odůvodnila tím, že s ohledem na povahu projednávané věci je zřejmé, že nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti je způsobilé nejenom jí, ale rovněž veškerým orgánům státní správy podílejícím se na posuzované věci přivodit nepoměrně větší újmu spočívající ve výkonu napadeného rozsudku ve srovnání s újmou žalobkyně, která bude ostatně oprávněna v případě přiznání odkladného účinku setrvat nadále na území České republiky, a to do pravomocného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

[3] Žalobkyně k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvádí, že institut odkladného účinku neslouží k ochraně orgánů státní moci. Stěžovatelce žádá závažná újma, která by byla způsobena vykonatelností napadeného rozsudku, nehrozí a zároveň ji ani nijak neprokázala. Navrhuje proto, aby odkladný účinek kasační stížnosti přiznán nebyl.

[4] Kasační stížnost nemá podle ustanovení § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním

odkladného účinku môže vzniknúť jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s dôležitým verejným zájmom.

[5] Pro priznaní odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká priznaním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) priznaní odkladného účinku nesmí být v rozporu s dôležitým verejným zájmom.

[6] Újma, která má hrozit stěžovateli, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, ale naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno.

[7] Vznik takto chápané újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu. Zatímco žalobce bude zpravidla spojovat újmu se svými subjektivními právy, která může okamžitý výkon rozhodnutí krajského soudu skutečně závažně ohrozit, žalovaný žádná subjektivní práva nemá. Tím spíše nemůže mít práva, jež by mohla být výkonem napadeného rozsudku či jeho jinými následky ohrožena. Jeho úkolem je v soudním řízení hájit zákonnost jím vydaného rozhodnutí. Otázka zákonnosti rozhodnutí není důvodem pro priznaní odkladného účinku. Při rozhodování o návrhu na priznaní odkladného účinku soud nijak nepředjímá, jaké bude meritorní rozhodnutí ve věci samé.

[8] Výše uvedené neznamená, že odkladný účinek kasační stížnosti nemůže být žalovanému priznan za žádných okolností. Půjde však o případy výjimečné, kdy odložení účinků rozhodnutí krajského soudu bude podmíněno ochranou dôležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení bude v konkrétním případě představovat právě onu nepoměrně větší újmu, než která priznaním odkladného účinku vznikne jiným osobám a jež nebude v rozporu s jiným veřejným zájmom. Žalovaný musí stejně jako žalobce újmu tvrdit a osvědčit, tj. vysvětlit, v čem tato újma a její intenzita spočívá. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu žalovaný obává, by pro něj byl zásadním zásahem, kterým by byl dôležitý veřejný zájem skutečně ohrožen.

[9] Při posuzování návrhu na priznaní odkladného účinku kasační stížnosti je proto třeba, aby se soud primárně zaměřil na zkoumání, zda stěžovatel uvádí skutečnosti, které by dokládaly možnost vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám. Tyto skutečnosti jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele.

[10] Stěžovatelka v návrhu na priznaní odkladného účinku pouze v obecné rovině uvedla, že výkon napadeného rozsudku je způsobitý nejenom jí, ale rovněž veškerým orgánům státní správy podílejícím se na posuzované věci přivodit nepoměrně větší újmu.

[11] Takovéto vágní tvrzení nenaplnuje výše uvedený požadavek na vylíčení podstatných skutečností, které by svědčily o nepoměrně větší újmě. Stěžovatelka pouze obecně konstatuje, že výkon rozsudku způsobí jí a dalším orgánům státní správy újmu. Žádným způsobem však nevysvětluje a nekonkretizuje, jakou újmu výkon napadeného rozsudku způsobí, popř. v čem by byla spatřována ochrana dôležitého veřejného zájmu, jehož ohrožení by v konkrétním případě mohlo onu nepoměrně větší újmu představovat. Stěžovatelka zůstala ve své argumentaci v rovině ničím nepodloženého obecného tvrzení. Vylíčení podstatných

pokračování

skutečností o hrozící újmě je povinností stěžovatelky. Soud není povinen ani oprávněn tyto za stěžovatelku dovozovat.

[12] Lze tedy uzavřít, že stěžovatelka neosvědčila, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem obává, by pro ni byl zásadním zásahem, kterým by byl důležitý veřejný zájem skutečně ohrožen. Z uvedených důvodů nemohl Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznat odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. září 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu